

FÜGGETLEN RENDÉSZETI PANASZTESTÜLET

☒: 1358 Budapest, Széchenyi rakpart 19.

☎: 441-6501

Ügyszám: FRPS/345/2011/Pan.

A Független Rendészeti Panasztestület

372/2011. (XII. 7.) számú

állásfoglalása

A Független Rendészeti Panasztestület (a továbbiakban: Testület) **panaszos**¹ 2011. május 6-án előterjesztett **panasza alapján indult eljárásban** a 2011. december 7-én megtartott zárt ülésén született állásfoglalását

m e g k ü l d i a z O r s z á g o s R e n d ő r f ő k a p i t á n y n a k .

A Testület megállapítása szerint a vizsgált ügyben **alapjogot súlyosan sértő intézkedésre került sor.**

A Testület állásfoglalása ellen jogorvoslatnak helye nincs.

Indokolás

I.

1) A panaszos 2011. május 6-án a Budapesti Rendőr-főkapitányság (a továbbiakban: BRFK) Központi Panaszirodáján mondta jegyzőkönyvbe panaszát, amely kapcsán a BRFK XI. Kerületi Rendőrkapitányságon 2011. június 7-én tartott meghallgatása alkalmával úgy nyilatkozott, hogy annak kivizsgálását a Testülettől kéri. A Testület a panaszt 2011. június 17-én érkeztette.

Előadása szerint 2011. május 5-én 22 óra körüli időben a [...] Kórház Sürgősségi Ambulanciájáról kívánt távozni, amikor az ügyeletes intézményvezető jelenlétében egy fiatal orvos összegyűrte a panaszosnak a doktornő által kitöltött ambuláns lapját, és méltóságát sértő, fenyegető kijelentésekkel illette az ott tartózkodó több mint harminc ember előtt. A panaszos az eseményeket követően értesítette a 112-es segélyhívó számon a rendőrséget, aminek eredményeként kb. fél óra elteltével rendőrök érkeztek a helyszínre. A panaszos

¹ Az Rtv. 93/A. § (8) bekezdése értelmében a panaszos személyes adatait töröltük.

bemutatkozott a rendőröknek, és elmondta, hogy ő hívta ki őket, azonban a rendőrök szóba sem álltak vele.

A járőrparancsnok, K. L. az orvosokhoz lépett, akikkel hangosan nevetgélve beszélgetett. Ezután behívta a panaszost egy kis helyiségbe, de a panaszos jelezte, hogy a folyosón is szívesen beszél vele, amiről a rendőr hallani sem akart. A panaszos többször is kérte, hogy az orvosok jelenlétében beszéljenek, mert a segítségükkel tudja rekonstruálni a történeteket, ezt azonban a rendőr megtagadta. A panaszos többszöri kérése ellenére sem volt továbbá hajlandó tanúként kihallgatni az ott tartózkodó betegeket és orvosokat. A panaszos megítélése szerint ezzel a magatartással a rendőr bűnpártolást valósított meg az orvos garázda és becsületsértő magatartásával összefüggésben.

Amikor a panaszos úgy érezte, hogy kérései ellenére nincs esély arra, hogy a tanúk kihallgatására sor kerüljön, újra hívta a rendőrség 112-es számát, és a történetekről beszámolt az ügyeletesnek, aki kérte a telefonhoz az intézkedő rendőrt. Mivel a rendőr nem akarta a telefont átvenni a panaszostól, utóbbi a rendőr arca elé tette a készüléket, és mondta neki, hogy a 112-es számon szeretnének vele beszélni. A rendőr erre azzal a kijelentéssel reagált, hogy őt az nem érdekli, neki van egy parancsnoka, aki tudja, hogy mit kell tennie. A panaszos sérelmezi, hogy a rendőr hangvétele fellengzős volt és cinikus.

Ezek után a panaszos azt kérte a rendőrtől, hogy „kölcsonös igazoltatás” alapján tegye lehetővé, hogy a fenyegető, káromkodó orvos adatait megkaphassa. Ekkor a rendőr újra az orvosokhoz lépett, majd visszament a panaszoshoz, miközben elővett egy noteszt, és abba beleírt valamit. A panaszos számára felháborító stílusban ekkor megkérdezte tőle a rendőr, hogy akar-e még valamit, vagy távozhatnak. A panaszos jelezte, hogy nincs más közölni valója, de az orvos adatait nem kapta meg.

A történetek után a panaszos a betegfelvételi pulthoz ment, amely mögött az orvosok ültek, és kérte a fenyegető, garázda, becsületsértő magatartást tanúsító orvos adatait, de nem adták meg neki.

A fentiek alapján kéri a panaszos a hatóságot, hogy panaszát, feljelentését Pintér Sándor belügyminiszternek és Polt Péter legfőbb ügyésznek is küldjék meg. Kéri továbbá, hogy az ügy kivizsgálását ne a BRFK XI. Kerületi Rendőrkapitánysága végezze, mivel a helyszínen szerzett tapasztalatai alapján úgy véli, nem várható tőlük elfogulatlan vizsgálat.

A jegyzőkönyv utalást tartalmaz továbbá arra, hogy az ügyben a BRFK XI. Kerületi Rendőrkapitányság járőrei intézkedtek, és arra is, hogy a sérelmezett eseményekkel összefüggésben ismeretlen tettes ellen indult eljárás van folyamatban.

2) A panaszhoz csatolva a rendőrség a Testület rendelkezésére bocsátotta a rendőri intézkedésről készített jelentést.

Az irat tanúsága szerint a rendőrök 22 óra 40 perckor kaptak az ügyeletről utasítást a kiszállásra, és 22 óra 50 perckor érkeztek meg a kórházhoz, ahonnan rendőri intézkedést kértek.

A helyszínre érkezve a rendőrök felvették a kapcsolatot az ügyeletes orvossal, aki elmondta, hogy a panaszos a nap folyamán vizsgálaton járt az intézményben, és az akkor kapott vizsgálati lapjára saját kézzel írt bejegyzést akarta aláírni vele. Mivel ennek az orvos nem tett eleget, a panaszos hangot adott nemtetszésének, kiabált, és értesítette a rendőrséget, tettlegességre azonban nem került sor.

A rendőr a panaszos adatait az ügyeleten keresztül ellenőrizte a körözési rendszerben, ahol nem szerepelt. A jelentés szerint a panaszos közölte, hogy az intézkedéssel szemben panasszal fog élni. A rendőr megjegyzi továbbá, hogy az érintetteket jogi felvilágosításban részesítette a történetekkel kapcsolatban, amelyet tudomásul vettek.

3) A rendőrség a történetekkel összefüggésben 2011. június 5-én tanúként hallgatta ki a sérelmezett események idején ügyeletben volt orvost, aki a rendőri intézkedés kapcsán annyi releváns információt közölt, hogy amikor a rendőrök megérkeztek a kórházba, előbb vele beszéltek, majd a panaszossal, a panaszos és a rendőrök között zajlott beszélgetésnek azonban ő nem volt fültanúja. Azt pedig, hogy a panaszos mikor és milyen körülmények között távozott az intézményből, szintén nem tudja.

II.

A Testület a tényállás tisztázása érdekében megkereséssel fordult a rendőrséghez. A hatóság válaszul a Testület rendelkezésére bocsátotta a panaszossal szemben eljáró rendőr, K. L. r. főrm. 2011. június 25-én készített jelentését.

Az irat tanúsága szerint 2011. május 5-én 22 óra 40 perckor az ügyeletes utasítására jelent meg az intézkedés helyszínén, mivel oda bejelentésben rendőri intézkedést kértek. A helyszínre érve a betegfelvételi pultnál a rendőr felvette a kapcsolatot azzal az orvossal, akinek a panaszossal nézeteltérése alakult ki. Az orvos kérdésre válaszolva elmondta, hogy a Sürgősségi Osztály várótermében egy agresszív magatartású férfi azzal fenyegetőzik, hogy mindenkit feljelent, ha nem orvosolják a panaszát. Az orvos feltételezése szerint ez a férfi hívta ki a rendőrséget, őt a panaszosként azonosította.

Ezt követően a váróteremben egy férfi – a panaszos – lépett oda a rendőrhöz, aki elég agresszív magatartást tanúsítva hangosan közölte, hogy ő hívta ki a rendőrséget. Az eljáró rendőr ezután igazoltatta a panaszost, aminek ideje alatt a panaszos a rendőr kérdésére elmondta, hogy nem hallgatja őt meg senki, agresszíven, modortalanul bánnak vele, és ő nem tűri el az ilyen eljárást. A rendőr megkérte a panaszost, hogy mondja el, mi történt vele, miért hívta ki a rendőrséget. A panaszos erre közölte, hogy az orvosok kiabáltak vele, majd a vizsgálati lapját többszöri felszólítás ellenére sem írták alá, és ki akarták tessékeltetni az intézményből.

Ezt követően a rendőr újból felvette a kapcsolatot az orvossal, aki kérdésre válaszolva előadta, hogy a panaszos a nap folyamán kivizsgáláson volt a kórházban, amiről ambuláns lapot állítottak ki részére. Ezt a beszélgetést a panaszos a kórház egyik folyosóján, mintegy két méter távolságból követte nyomon, és „hangos beszólásokkal” juttatta kifejezésre nemtetszését azzal kapcsolatosan, hogy a jelenléte nélkül hallgatta meg a rendőr az orvost. Utóbbi ezért kérte a rendőrt, hogy menjenek az orvosi ügyeletre, ahol nyugodtabban el tudja mondani a történeteket, és meg tudja mutatni a számítógépes nyilvántartási rendszerben, hogy

a panaszos mikor is jelentkezett betegfelvételre. Ezt követően az orvos bekísérte a rendőrt az irodába, amit látva a panaszos nemtetszésének adott hangot, és közölte, hogy „neki joga van mindenről tudnia, ami az irodában elhangzik, mert ha nem, akkor feljelentést tesz”. A panaszos ezen megnyilvánulásait a doktornőn kívül az ott dolgozó személyek is hallották.

Az irodában a doktornő elmondta, hogy a panaszos a nap folyamán megjelent a betegfelvételen, és vizsgálaton is részt vett, de annak befejezése előtt, engedély nélkül távozott a kórházból, majd az esti órákban újból megjelent, és a korábban elvitt ambuláns lap egyik oldalára, a vizsgálatok megjegyzés rovata után kézzel írt szöveget megpróbálta az orvossal aláíratni. Miután az orvos jelezte a panaszosnak, hogy nem írja alá az iratot, mert a bejegyzés abban a formában nem hivatalos, és az aláíráshoz nincs joga, felhívta a panaszos figyelmét arra is, hogy egy hivatalos orvosi iratot kézzel írt bejegyzésekkel nem egészíthet ki, mivel nem szakorvos. A panaszos ezt hallva felháborodott, és kikérte magának az orvos eljárását.

A doktornő további kérdésre válaszolva elmondta, hogy a panaszossal szemben nem tett semmiféle bántó megjegyzést, és kulturáltan próbált beszélgetni vele, megjegyezte továbbá, hogy a panaszos körzeti szakorvosával meg fogja próbálni felvenni a kapcsolatot, mert talán indokolt lenne elrendelni a panaszos pszichiátriai vizsgálatát a magatartásában megmutatkozó agresszió, gyanakvás, okszerűtlen gondolkodás, valamint kóros önzés miatt.

Mindezek után a rendőr megkérte az orvost, hogy közösen tájékoztassák a folyosón várakozó panaszost a történések háttéréről. Ezért az orvos a rendőr kérésének megfelelően beszélt a panaszossal, elmondta neki ugyanazt, amit a rendőrnek is, azt hallva azonban a panaszos magából kikelve közölte a doktornővel, hogy akkor megy el a kórházból, amikor kedve van hozzá, és azt ír rá a papírra, amit akar, továbbá azt jelent fel, akit akar. Ezt követően a doktornő elnézést kért, megadta a dolgozói számát arra az esetre, ha netalántán probléma merülne föl az ügyel kapcsolatban, majd távozott, mivel a sürgősségi váróban a betegek ellátásáról kellett gondoskodnia.

A rendőr emlékezete szerint a váróteremben 5-6 beteg tartózkodott, a betegfelvételnél pedig kórházi alkalmazottak voltak, akik láthatták az intézkedést, illetve hallhatták a panaszos hangos kiabálását és nyomon követhették reakcióit. A váróteremben lévő személyek adatait a rendőr azért nem tudta rögzíteni, illetve őket azért nem tudta meghallgatni, mert úgy nyilatkoztak, hogy nem szeretnék „belekeveredni” a vitába, megjegyezték ugyanakkor, hogy felháborítóan találják az esetet.

Az eseményeket a rendőr jelentette az ügyeletnek, annak keretében beszámolt arról, hogy a helyszínen tettelességre nem került sor. Az ügyelet arra utasította, hogy adjon jogi felvilágosítást a panaszosnak arról, hogy hol és miként élhet panasszal az intézkedés miatt. A rendőr az utasításnak megfelelően közölte a panaszossal, hogy befejezte az intézkedést, és tájékoztatta őt a jogorvoslati lehetőségekről. A panaszos erre reagálva elmondta, hogy az intézkedéssel nem ért egyet, és kérte a rendőrt, hogy ne oktassa őt ki a jogairól, mert azokkal tisztában van, továbbá hogy a rendőr adja meg a nevét, a beosztását és a jelvéyszámát, mert panaszt, illetve feljelentést kíván tenni ellene a belügyminiszternél, és egy név szerint megnevezett személynél. A rendőr válaszul közölte, hogy a panaszos által néven nevezett személy már nem fogja felvenni a panaszát, mivel nem dolgozik a rendőrkapitányságon, aminek hallatán a panaszos kérte a rendőrt, hogy ne tegyen gúnyos megjegyzéseket, mivel ő mindenkit ismer, és tudja, hogy kihez kell fordulnia, ha panasza van. Közölte továbbá a

panaszos, hogy hívja a rendőrséget, mivel az intézkedő rendőr nem tett meg mindent annak érdekében, hogy a panaszos kellő elbánásban részesüljön.

Mindezek után a rendőr újra jelezte, hogy befejezte az intézkedést, majd amikor távozni akart, a panaszos azt mondta neki, hogy a felettese van a vonalban, és kérte, hogy beszéljen vele. A rendőr ezt megtagadta, jelezte, hogy nem hajlandó senkivel sem telefonon beszélni, hiszen az illetékes személyek szolgálati úton, a nála lévő EDR rádión keresztül el tudják érni. Végül távozott a kórházból.

A rendőr megjegyzi, hogy az intézkedést megfelelő hangnemben és kulturált stílusban, törvényes keretek között hajtotta végre, ugyanilyen hozzáállásról azonban a panaszos kapcsán nem számolhat be.

III.

A Testület a panaszbeadvány és a rendőrség által rendelkezésre bocsátott dokumentumok alapján vizsgálat tárgyává tette azt, hogy a panaszos bejelentése nyomán intézkedést végrehajtó rendőrök az adott körülmények között megfelelően eleget tettek-e intézkedési kötelezettségüknek.

A Testület megállapította, hogy a rendőri fellépés érintette a panaszosnak a Magyar Köztársaság Alkotmányáról szóló 1949. évi XX. törvény 2. §-ának (1) bekezdésében foglalt jogállamiság elvéből levezethető tisztességes eljáráshoz való alapvető jogát, továbbá a 70/A. § szerinti diszkrimináció tilalmát.

1) A panaszos kifogása szerint a bejelentése alapján a kórházba kikerkezett rendőrök a sérelmezett eseményeket elsősorban az abban érintett orvos segítségével próbálták meg rekonstruálni, az ott tartózkodó többi beteget nem hallgatták meg, és a panaszos kérésére az orvost nem igazoltatták.

Az Rtv. 13. §-ának (1) bekezdése szerint „a rendőr jogkörében eljárva köteles intézkedni vagy intézkedést kezdeményezni, ha a közbiztonságot, a közrendet vagy az államhatár rendjét sértő vagy veszélyeztető tény, körülményt vagy cselekményt észlel, illetve ilyen a tudomására hoznak”. Az Rtv. előírásait a Rendőrség Szolgálati Szabályzatáról szóló 62/2007. (XII. 23.) IRM rendelet (a továbbiakban: Szolgálati Szabályzat) 3. §-ának (1) bekezdésében az alábbiakkal egészíti ki: „bűncselekmény vagy szabálysértés észlelése, valamint a közbiztonságot, a közrendet, az államhatár rendjét, a polgárok személyét vagy javait sértő vagy fenyegető veszélyhelyzet esetén, illetőleg ha ilyen hoznak tudomására, a rendőrt intézkedési kötelezettség terheli”. A fentiekén túl a Testület utal a rendőrt terhelő segítségnyújtási kötelezettségre is. Az Rtv. 24. § (1) bekezdése szerint ugyanis a rendőr köteles a feladatkörébe tartozó segítséget, illetőleg a hozzáfordulónak a tőle elvárható felvilágosítást megadni. A hivatkozott rendelkezések egyértelműen rögzítik, hogy a rendőr köteles intézkedést kezdeményezni, ha jogellenes cselekményt, így például bűncselekményt vagy szabálysértést megvalósító magatartást észlel, vagy ilyenről tájékoztatják, és meg kell tennie mindent azért, hogy az adott körülmények között a cselekmény sértettjének érdekeit a legteljesebb mértékben érvényre juttassa.

Jelen esetben tehát a Testületnek egyrészt vizsgálnia kellett azt, hogy a panaszos előadása, illetve a rendőrség tudomására jutott további információk alapján fennállt-e valamely jogellenes cselekmény elkövetésének olyan fokú gyanúja, amely a rendőrség intézkedési kötelezettségét megalapozta, továbbá azt is, hogy az intézkedő rendőr megtett-e mindent, amire az eljárására irányadó normák felhatalmazták és kötelezték annak érdekében, hogy a panaszos sérelmeit orvosolja.

A Testület ezen a ponton szükségesnek tartja felhívni a figyelmet töretlen gyakorlatára, miszerint ha az Rtv. szerinti rendőri fellépés mögöttes jogalapjaként a rendőrség egy Rtv.-n kívüli jogszabályban meghatározott tényállás tekintetében fennálló gyanúokra (pl. bűncselekmény vagy szabálysértés gyanújára) hivatkozik, a Testület – a kérdéses cselekményért egyébként fennálló szabálysértési vagy büntetőjogi felelősség kérdésében való állásfoglalás nélkül – vizsgálja, hogy az adott esetben fennállt-e olyan fokú gyanú, amely elégséges jogalapot szolgáltatott az intézkedéssel megvalósult jogkorlátozásra. Amennyiben a Testület ezt a vizsgálatot nem végezné el, a jogkorlátozás érdemi kontrollja kiüresedne, illetve elmaradna, és ezzel sérülne az érintett panaszhoz való alkotmányos joga.

Ugyanezt a megközelítést alkalmazza a Testület akkor is, amikor – mint jelen esetben is – a panasz tárgya, hogy a rendőrség valamely bűncselekmény, vagy szabálysértés áldozatának nem adta meg a tőle elvárható segítséget. A Testület ilyen esetekben is azt vizsgálja (a jogsértő cselekmény megvalósulásának kérdésében való állásfoglalás nélkül), hogy a panaszos által sérelmezett bűncselekmény vagy szabálysértés minimális gyanúja fennállt-e, és ennek fényében értékeli a rendőrség tevékenységét.

a) Kétségtelen, hogy a panaszos bejelentése, amelyben a kórházba rendőri segítséget kért, a rendőrök oldalán a már hivatkozott Rtv. 13. § alapján intézkedési kötelezettséget teremtett. Ezt megalapozta továbbá az is, hogy a helyszínrre kikerkező rendőrt az érintett orvos és a panaszos is arról tájékoztatta, hogy köztük nézeteltérés alakult ki, amely kapcsán hangos szóváltásba keveredtek, a helyszínen jelenlévő külső tanúk pedig – a rendőri jelentés szerint – azt közölték, hogy belőlük az eset felháborodást váltott ki (bár azt a jelentés nem részletezi, hogy kinek a magatartását találták a jelen lévő felháborítósnak).

A konkrét események kapcsán megállapítható, hogy a bejelentés alapján a kórházba érkezett rendőr olyan körülményeket tapasztalt, amelyek kapcsán felmerült annak a gyanúja, hogy az érintettek jogszabálysértő magatartást – garázdaság szabálysértését, becsületsértés vétségét vagy szabálysértését – tanúsítottak, ezért a rendőr köteles volt a történeti tényállás tisztázása érdekében szükséges intézkedéseket megtenni.

Az adott körülmények között tehát a bejelentés alapján a kórházban megjelent rendőrnek intézkedési kötelezettsége keletkezett.

b) Az intézkedés keretében a rendőr elsőként az eseményekben érintett orvost, majd a panaszost nyilatkoztatta a történetéről, azt követően pedig az orvos részletes előadását hallgatta meg. Mindezek után az orvos bevonásával próbálta tisztázni a kialakult helyzetet a panaszossal. A felek álláspontjának közelítésében azonban nem járt sikerrel.

A rendőr ezek után számba vette a váróteremben jelen lévő személyeket. Adataikat a rendőri jelentés szerint azonban azért nem tudta rögzíteni, illetve azért nem tudta őket meghallgatni,

mert úgy nyilatkoztak, hogy nem szeretnék „belekeveredni” a vitába, megjegyezték ugyanakkor, hogy felháborítónak találják az esetet.

A Testület a rendőr cselekményei kapcsán utal az Rtv. alábbi rendelkezéseire. Az Rtv. 19. § (1) bekezdése értelmében a jogszabályi előírások végrehajtását szolgáló rendőri intézkedésnek – ha törvény vagy nemzetközi megállapodás másként nem rendelkezik – mindenki köteles magát alávetni, és a rendőr utasításának engedelmeskedni. A 32. § szerint pedig a rendőr a feladatának ellátása során bárkihez kérdést intézhet, felvilágosítást kérhet, ha alaposan feltehető, hogy a megkérdezett olyan közlést tehet, amely a rendőri feladatok teljesítéséhez szükséges. A felvilágosítás kérésének idejére a kérdezett személy feltartóztatható. Akitől a rendőr felvilágosítást kér – ha jogszabály másként nem rendelkezik – az általa ismert tényekkel, adatokkal kapcsolatos válaszadást nem tagadhatja meg.

A körülmények ismeretében a Testület arra a megállapításra jutott, hogy miután a két érintett meghallgatása alapján nem lehetett egyértelműen tisztázni, hogy mi történt a kórházban, a rendőr köteles lett volna nyilatkoztatni a panaszos és az orvos között kialakult vitával összefüggésben a helyszínen lévő azon személyeket is, akik az eseményeket nyomon követték, és ezt nem kerülhette el arra hivatkozással, hogy a szemtanúk nem akartak „belekeveredni” az ügybe, hiszen a rendőr felvilágosítás-kérésére az érintettek kötelesek lettek volna választ adni.

A Testület ezért indokoltnak tartotta megállapítani azt, hogy a rendőr nem tett maximálisan eleget a bejelentés és a tudomására jutott egyéb körülmények alapján keletkezett intézkedési kötelezettségének, amivel a panaszos tisztességes eljáráshoz való jogának a megsértését valósította meg.

c) A panaszos sérelmezi azt is, hogy kérte az intézkedő rendőrtől, hogy igazoltassa az orvost, és bocsássa adatait a rendelkezésére, ennek azonban a rendőr nem tett eleget.

A rendőrségi iratok nem számolnak be arról, hogy a panaszos által említett kérés elhangzott volna, ugyanakkor a panaszos erre irányuló állítását nem cáfolják, ezért a Testület – töretlen gyakorlatával összhangban – e kérdésben a panaszos verzióját vette alapul a tényállás megállapításánál.

A rendőrség segítségnyújtási kötelezettségével összefüggésben az Rtv. 24. § (4) bekezdésében rögzíti, hogy a rendőrt a jogainak érvényesítése végett bárki felkérheti más személy igazoltatására. Ha az igazoltatást kérő valószínűsíti, hogy az igazoltatáshoz jogos érdeke fűződik, és a személyazonosságát igazolja, a rendőr a kérést teljesíti. Az igazoltatott adatait a rendőrkapitányság adja ki az igazoltatást kérőnek, ha az adatokhoz fűződő jogosultságát hitelt érdemlően igazolja. A Szolgálati Szabályzat 38. §-ának (3) ezt azzal egészíti ki, hogy az Rtv. 24. §-ának (4) bekezdésében meghatározott intézkedéskor a rendőr a szolgálat befejezését követően haladéktalanul írásos jelentést tesz, amely tartalmazza az igazoltatással érintett személynek az Rtv. 29. §-ának (8) bekezdése szerinti adatait. Az igazoltatást kérő részére az igazoltatott személy adatait is a rendőrkapitányság adhatja ki.

A konkrét esetben a panaszos a rendőri jelentés szerint azt állította, hogy vele szemben agresszíven, modortalanul jártak el. Beszámol a rendőri jelentés is arról, hogy a panaszos az orvossal szemben feljelentés előterjesztését helyezte kilátásba már az események idején. A

Testület szerint a feljelentési szándék közlése az igazoltatáshoz fűződő jogos érdek fennállását kellőképpen valószínűsíti ahhoz, hogy a panaszos indokoltan kérhesse a rendőrtől az orvos személyes adatainak ellenőrzését és rögzítését (különös tekintettel arra, hogy a rendőrnek az adatokat nem is kellett volna azonnal kiadnia, annak indokoltságát a rendőrség további értékelésnek vethette volna alá).

Erre való tekintettel a Testület úgy ítélte meg, hogy a rendőrség az orvos igazoltatására vonatkozó panaszosi kérés figyelmen kívül hagyásával szintén megsértette a panaszos tisztességes eljáráshoz való jogát.

2) A panaszos sérelmezte az események kapcsán azt is, hogy a rendőr szinte kizárólag az orvos előadását vette figyelembe a helyzet megítélésében, az ő állításainak jóval kisebb jelentőséget tulajdonított, így a rendőri magatartás sértette az objektivitás követelményét.

A részrehajlásmentes intézkedés követelményét az Rtv. 13. § (2) bekezdése rögzíti, amely szerint „a rendőr köteles a törvény rendelkezésének megfelelően, részrehajlás nélkül intézkedni”. A rendőri fellépés ezen követelmény értelmében az érintettel szemben nem lehet hátrányosabb (vagy előnyösebb) pusztán azért, mert személye a rendőr számára ellenszenves (vagy rokonszenves). Ezen kötelezettség sérelmét alapozza meg, ha az eljáró rendőr az intézkedés kötelezettség lehetőségét kihasználva, azt az eljárás alá vont személlyel szembeni ellenszenve kifejezésére alkalmazza. A Testület erre tekintettel megvizsgálta a panaszos által sérelmeztettek.

Jelentésében a rendőr arról számolt be, hogy az események kapcsán előbb az orvost, majd a panaszost, azt követően újra az orvost, és végül a feleket együttesen nyilatkoztatta. Megállapítható volt ugyanakkor, hogy a tanúk megkérdezését és az orvos igazoltatását a panaszos kérése ellenére a r. főörzsőrmester nem végezte el, noha mindkettőre nézve törvényi kötelezettsége volt, és mind a tanúk nyilatkoztatása, mind pedig az orvos igazoltatása a panaszos szempontjából, az ő jogérvényesítéséhez lett volna fontos

Jelentős különbség a vitában érintett két féllel kapcsolatos rendőri eljárásban, hogy míg a panaszost a rendőr saját kezdeményezésére igazoltatta és ellenőrizte a megfelelő nyilvántartásokban, addig az orvos igazoltatását a rendőr – kifejezett kérés ellenére – sem végezte el. A Testület arra is fel kívánja hívni a figyelmet ebben az összefüggésben, hogy bár a panaszos hívta ki a rendőrséget, a rendőr elsőként nem őt, hanem az orvost hallgatta meg.

Ezen körülményeket összességükben a Testület olyannak minősítette, amelyek nem felelnek meg a részrehajlás-mentes eljárás követelményének, így **a Testület megállapíthatónak tartotta a részrehajlásmentes intézkedés követelményének, és azzal együtt a panaszos tisztességes eljáráshoz való alapvető jogának megsértését.**

IV.

A Testület a fentiek alapján úgy ítélte meg, hogy a kórházban megjelent rendőrnek az adott körülmények között intézkedési kötelezettsége keletkezett, aminek azonban nem tett maximálisan eleget, ezáltal a panaszos tisztességes eljáráshoz való jogának a megsértését valószínűsítette meg. Ugyanezen alapjog megsértését eredményezte az is, hogy a rendőrség figyelmen kívül hagyta az orvos igazoltatására vonatkozó panaszosi kérést. A Testület a

konkrét esetben megállapíthatónak tartotta továbbá a részrehajlásmentes intézkedés követelményének, és azzal együtt a panaszos tisztességes eljáráshoz való alapvető jogának megsértését is.

A Testület úgy ítélte meg, hogy a megvalósult jogsértések összességükben elérték a súlyosság azon fokát, amely indokolttá tette a panasz és az állásfoglalás megküldését az országos rendőrfőkapitánynak, ezért döntését a rendelkező részben foglaltak szerint alakította ki.

Budapest, 2011. december 7.

Dr. Juhász Imre
elnök

Dr. Kozma Ákos
elnökhelyettes

Fráterné dr. Ferenczy Nóra
testületi tag

Dr. Féja András
testületi tag

Dr. Kádár András Kristóf
előadó testületi tag

FÜGGETLEN RENDÉSZETI PANASZTESTÜLET